

Domstolene overhovedet kan have Indflydelse paa en saadan Bestemmelse — om de kan det eller ikke, ved jeg ikke —, nærer jeg ingen Tvivl om, at en Særbestemmelse af den Art ikke vil kunne opretholdes ved Domstolene; men hævet over enhver Tvivl synes det mig at være, at det er en fuldkommen ubillig Bestemmelse, og det er mig derfor ærlig talt ubegribeligt, at man fra Flertallets Side til Trods for, at der er fremsat Kritik, blandt andet fra min Side, opretholder denne besynderlige Bestemmelse.

I det forelagte Lovforslag findes ogsaa en Bestemmelse om, at Goodwill under alle Omstændigheder skal beregnes som Indtægt. Goodwill er jo Udtryk for noget ret ubestemmeligt, kan være Udtryk for mangt og meget, kan være Udtryk for en Konjunkturstigning og kan være Udtryk for, at en Mand igennem en forstandig Behandling af sin Forretning og en forstandig Behandling af de Kunder, der er knyttet til Forretningen, har skabt en Virksomhed, som i sig selv bærer Mulighed for at give mere end andre Virksomheder af lignende Art. Man siger her i Forslaget, at naar Goder af denne Art findes, skal den Mand, som sælger Virksomheden, beregne det Beløb, han derigennem faar, som Indtægt. Jeg føler mig med den Viden, jeg mener at have om Skattevæsen, fuldkommen overbevist om, at en saa rigoristisk Bestemmelse lader sig overhovedet ikke opretholde skatteteknisk. Der vil være saa mange Tilfælde, hvor det vil være umuligt at udskille en Værdistigning af den Art fra f. Eks. en Værdistigning af en Gaard igennem Konjunkturerne, og endnu har man jo da ikke vovet at beskattede en saaledes forøget Formue som en Indkomst. Jeg vil altsaa hævde, at skatteteknisk set vil det blive fuldkommen umuligt at gennemføre dette. Yderligere vil jeg hævde, at det er fuldkommen urimeligt at betragte en saadan Merindkomst, som man gennem Salget af sin Virksomhed kommer i Besiddelse af, som en Indkomst, der falder paa et enkelt Aar. Det rent faktiske er jo, at den Værdi, som ligger i, at en Mand har oparbejdet en Forretning gennem en forstandig Behandling af Forretningen i mange Aar, denne Værdistigning er jo fremkommet ved *Arbejde igennem mange Aar*. At man nu siger: dette beskatter vi nu i dette givne Øjeblik under eet — hvilket jo med den stigende Skala betyder med en langt, langt højere Procent end den Procent, hvormed Stigningen Aar for Aar vilde

være blevet beskattet, — det maa jeg finde saa oprørende urimeligt, at jeg aldeles ikke forstaar, at man fra Flertallets Side har kunnet opretholde denne Bestemmelse.

I det hele taget er der jo ikke saa helt faa Bestemmelser i Forslaget, saaledes som det foreligger, der efter mit Skøn bærer tydeligt Præg af, at man i alt for ringe Grad har benyttet sig af et Samarbejde med det Væsen her i Landet, som dog rent praktisk har mest at gøre med den Slags Forhold, nemlig Landsoverskatteraadet. Havde man gjort dette, føler jeg mig forvisset om, at der vilde have været ikke saa helt faa Punkter, hvor man vilde have gjort noget andet, end man nu har gjort. Altsaa disse to Enkeltbestemmelser finder vi uheldige.

Med Hensyn til en Række Bestemmelser i Forslaget, som vedrører Oprettelsen af Overskatteraad, er vi fra vor Side af den Overbevisning, at Overskatteraadene med den Opgave, der gives dem i Forslaget, afgjort ikke vil være til Held for den praktiske Ordning af Landets Skattevæsen. I ganske særlig Grad er vi imod, at Overskatteraadene bliver betragtet som Klageinstanser, og jeg tror at turde sige, at herimod er praktisk talt alle Medlemmer af Landsoverskatteraadet, maaske lige med Undtagelse af den nuværende Næstformand, som af gode Grunde ikke kan have saa svært meget imod dette Forslag, for saa vidt som han selv i høj Grad har været med til at lave det. I øvrigt tror jeg, at alle Medlemmer i Landsoverskatteraadet er imod Overskatteraad som en Klageinstans, og oprettes paa den anden Side Overskatteraadet ikke som en Klageinstans, tror jeg ikke, der er saa svært megen Grund til overhovedet at have denne Instans. Alt i alt tror jeg ej heller, der er nogen synderlig Grund til at faa et saadant Væsen, som Overskatteraadene vilde blive. Jeg nærer ingen Tvivl om, at de vilde komme til at betyde ikke ubetydelige Udgifter for Staten, og jeg tror, de samtidig vilde vise sig at give ikke saa helt lidt Tidsspilde for de Skatteydere, som vilde faa med dem at gøre, idet jeg føler mig overbevist om, at i de allerfleste Tilfælde vil de, der først har klaget til Skatteraadet og senere er gaaet til Overskatteraadet, saamænd tage den sidste Instans, Landsoverskatteraadet, med, saa at Følgen af Reformen for de paagældende i Virkeligheden kun vilde blive, at de fik en Instans mere.

Dette er altsaa Enkeltbestemmelser i Lovforslaget, som hverken vedrører § 1 eller § 8. Til Bestemmelserne af samme Art knytter sig endelig Bestemmelsen i Lovforslagets Punkt 70, hvorefter den